

Az idei év is Orbánt igazolta

2025 január 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nem lennék meglepve, ha a nemzetközi sajtó munkatársai már most a jöv? évi tusványosi beszéd megemésztésére készülnének.

Nem sokkal azt követ?en, hogy Orbán Viktor egy átfogó el?adáson idén nyáron Tusványoson kend?zetlen

?szinteséggel beszélt többek között európai, valamint transzatlanti viszonylatban az orosz–ukrán fegyveres konfliktus békés rendezésének lehet?ségér?l, mind térségünkben, mind pedig Nyugat-Európában is számos publicisztika, valamint politikusi reakció született a témában.

Mint azt akkor a magyar kormányf? beszédében hangsúlyozta, „az erjedés megkezd?dött, a háborúpárti európai politikából lassan, de elmozdulunk a békepárti politika irányába. Ez szükségszer?, mert az id? a békepolitika oldalán áll."

Azok, akik el?szeretettel követik a nemzetközi politikai folyamatokat, már sejthették, hogy Orbán békével kapcsolatos jóslatát még a legobjektívebbnek t?n? médiumok is ki fogják kezdeni, nemhogy azok az európai ellenzéki politikusok, akik karrierjüket, valamint személyes ambícióikat a több mint két és fél éve húzódó háborús hangulat gerjesztésére tették fel. A legtöbb ilyesfajta baloldali nyilatkozatból és tudósításból kiderült, hogy a magyar miniszterelnök ismét politikai súlycsoportot tévesztett, a helyzetértékelése elfogult és ködös, ráadásul az amerikai elnökválasztás kapcsán ugyanúgy rossz lóra tett, mint amikor azt jósolta, vészesen el fog fogyni a leveg? Európa vezet? államainak politikai elitje körül. Magyarán Orbánnak nem lehet – ebben sem – igaza.

Ha azonban visszatekintünk az idei év meghatározó politikai folyamatainak alakulására, valamint a békepolitika fénytörésén keresztül megvizsgáljuk az elmúlt hónapokban levezényelt választások kimenetelét, minden jel arra enged következtetni, hogy a korábbi évekhez hasonlóan a 2024-es év is a magyar miniszterelnököt igazolta.

Ami a háborúpárti establishment politikai teljesítményét illeti, elég, ha csak szemügyre vesszük a párizsi, illetve a berlini kormány jelenlegi állapotát. Az orosz–ukrán konfliktus elhúzódása óta Németország gazdasági lejtmenetének mértékét egyedül a hárompárti koalíciós (SPD, Zöldek, FDP) kormány negatív teljesítménye tudta alulmúlni olyannyira, hogy Olaf Scholz kancellártól december közepén meg is vonta a Bundestag a bizalmat, ami megnyitja az utat az új választások el?tt, amelyekre jöv? februárban kerül sor.

S bár a német f?sodratú média mindent elkövet annak érdekében, hogy ezt a politikai válságot pusztán egy hatalomtechnikai kérdéssé silányítsa, a szövetségi kormány kudarcának oka mind választói, mind pedig politikai szinten is nyílt titok. Ez pedig nem más, mint a háborúval összefügg? energiaár-robbanás okozta válság eltér? kommunikációs és stratégiai szint? kezelése és a német életeket követel? migráció.

Ám a washingtoni terepasztalokon megálmodott háborús elképzelések európai következményeit nemcsak Berlin nyögi. Ugyanis az egyébként politikai értelemben kifejezetten tehetségesként jellemzett Emmanuel Macron francia államf? szintén viharos vizekre kormányozta magát, miután szövetségeseivel nemcsak a háború vonatkozásában, hanem az országot érint? f?bb gazdasági kérdésekben is tendenciózusan a népakarattal helyezkedett szembe. Macron jelenlegi ciklusának turbulens mivoltát nemcsak az idén nyáron megrendezett európai parlamenti választásokon kapott hatalmas pofon érzékelteti – mint ismert, a békepárti Marine Le Pen Nemzeti Tömörülése több mint 31 százalékkal kiütéses gy?zelmet aratott –, hanem az a tény is, hogy a 2022-es elnöki gy?zelme óta immár a negyedik (!) kormányf?t kellett hivatalba segítenie.

De hiba lenne azt feltételezni, hogy csak a német, illetve francia szavazópolgárok elégelték volna meg a f?sodratú politikai elitjeik teljesítményét. Hiszen t?lünk nem messze, Bécsben is az elitváltás mellett tették le voksukat idén szeptemberben az osztrák szavazók, miután az Osztrák Szabadságpárt (FPÖ) magabiztos gy?zelmet aratott azzal, hogy er?teljes kampánytémává emelte a migráció, a gazdaság, valamint az Ukrajna megsegítése körül kialakult vita kérdését. Az, hogy Ausztriában azóta sem sikerült sem a gy?ztes pártnak, sem pedig a helyzetbe hozott ellenzéki pártoknak kormányt alakítani, sokkal inkább az osztrák politikai rendszer válságáról árulkodik, mintsem a közhangulat önkorrekciójáról.

Megjegyzend?, ennek az európai háborúellenes választói trendnek már az ezt megel?z? évben is látszottak a jelei, miután 2023 ?szén a magyarok háborút ellenz? álláspontjával megegyez? hangnemben kampányoló Robert Fico magabiztos gy?zelmet zsebelt be a szlovákiai választásokon.

Ha azonban valakiben még ezek után is kétely merülne fel Orbán tusványosi jóslatával kapcsolatban, akkor aligha mehetünk el a háború kimenetelének szempontjából a legfontosabb politikai fejlemény, az Egyesült Államok novemberi elnökválasztásának eredménye mellett.

Mint ismert, a republikánusok elnökjelöltje, Donald Trump a közvélemény-kutatók és az egész nyugati világ – újbóli

– megdöbbenésére lényegében nem egy, hanem két háborúpárti demokrata elnökjelöltet gy?zött le idén ?sszel azzal, hogy az els? perct?l kezdve az orbáni békepolitikát t?zte ki kampányának zászlójára. Hozzá kell tenni, e választási téma megkerülhetetlen jelent?ségét nemcsak az érzékeltette igazán kézzel fogható módon, hogy Trump elnök életére rá is törtek a kampánykörútja során, hanem hogy az úgynevezett billeg? államokban, amelyek a legkiélezettebb politikai versenyt ígérik négyévente, kivétel nélkül tarolt, magához csábítva ezáltal sok-sok bizonytalan választót.

Az imént említettek tükrében belátható, hogy miképpen a magyar kormányf?nek korábban oly sok téma kapcsán, mint például a migráció, valamint az összeurópai határvédelem ügyével összefüggésben is igaza lett,

úgy az idei év is Orbán Viktort igazolta.

Ebb?l fakadóan nem lennék meglepve, ha a nemzetközi sajtó munkatársai, valamint a globális baloldal EP-képvisel?i már most a jöv? évi tusványosi beszéd megemésztésére készülnének.

Sümeghi Lóránt

A szerz? a Századvég Közéleti Tudásközpont Alapítvány vezet? elemz?je

www.magyarnemzet.hu

Ajánló